

Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: Udrag fra Mindedigt over Helvig Didrichs Daatter Draguns, g. m. Karsten Atke

Citation: Kingo, Thomas: "Samlede skrifter 1", i Kingo, Thomas: *Samlede skrifter 1*, udg. af Hans Brix ; Paul Diderichsen ; F.J. Billeskov Jansen , Munksgaard, 1939-74., s. 130. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kingo01val-shoot-idm140721240126976.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede skrifter 1

At intet spoor skal sees af lykkens lege-tøy,
Og ey hvor det tog vey, dend tiid det fra os fløy.
Gods, ære, rigdom og hvad andet verden giver
Af gylden flue-sand med tidens storm hendriver,
Det meer ey stadigt er, end skum paa Elv og Søe,
Og daglig maa vi selv os lave til at døe.
Vel os! om da vi kand saa good en afskeed tage,
Fra lykkens laane-gods, at vi skal ikke smage
En større bitterhed, end selv at døden er,
At skilles fra de ting, som vi fuld høyt har kier.
Vel os! om vi med lyst kand verden bag os kaste,
Og med en trøstig siel til ævigheden haste!
Vel os! om vi med fryd kand gribe Jesum fat,
Og saa fra verden faa en salig gode-nat.
Vel da! o meget vel! naar ærligt eftermæle
Kand pryde vores støv, at graven ey skal fiæle
Meer end vor orme-mad, men vore børn og maa
Vor ærlig eftersagn med glæde høre paa.
Saa har du slidt din tiid, o salige *Matrone*,
20 Og taget trøstig fat den ævig Ærens Krone,
Hvad ærbarhed, og tugt, forstand, vel-raadighed
Som prydede dit liv, jeg det tilfulde veed
Din husbond fatteds ey i med- og modgangstide
En Engle-trygger ven, hvorpaa hand kunde lide,
Imedens du varst qveg, og dine børn de ey
En moder saunede til tugt paa dyders vey.
Nu var det Guds behag din Siæl til sig at rykke
Og dine venners Siæl imidlertiid at trykke
Med mange hierte-suk, du fik en salig død!
Men de fik gremmelse, som ud i taare flød.
131 Dog, ney: hvad taare dog? hvad sorrig kand der være
At venner times kand utrolig lyst og ære?
Din hele Siel er Guds! du har Lifs-kronen paa,
Dit halve hierte bør sin deel deraf at faa!
Har I saa mangel gang i baade lyst og smerte
Deelt med hin anden ud det halv' og hele hierte?
End er hans sind ey dødt, og ey hans trofasthed,
Hand jo kand trøstes ved den glæde dig er skeed!
Velan! saa følge dig, din bortgang at begræde,
De venner, som du før har tient i lyst og glæde.
Tag denne sidste pligt til takke paa din grav,
Som dig din skyldig ven til sidste minde gav.